

ARA ENS EN SORTIM Text Lara Bonilla

Yolanda Aumente, de 43 anys, ha superat l'addicció a les drogues gràcies a Projecte Home. No vol amagar el seu passat. Explicar-ho és també una manera de reafirmar-se

“He après a perdonar-me per les males decisions”

Allarg de la meua vida sempre he estat acompanyada de les drogues. A l'escola ja vaig començar a flirtejar amb porros i alcohol. Mai hi vaig donar prou importància. Potser hi té a veure que la meua mare va morir quan jo era petita i la família es va desestructurar. O potser també era la manera de sentir-me part d'un grup”.

“Jo tenia una bona feina, d'orfebre, i ho vaig deixar tot pel món de la nit. Tenia 18 anys i vivia a Madrid. Vaig anar a treballar a una discoteca a València i allà vaig començar a consumir cocaïna esnifada. Em posava fins al cul cada nit. Era la targeta de visita en aquella època. I tampoc em sentia enganxada. Vaig conèixer traficants, gent que em semblava interessant i la meua parella, amb qui vaig començar a consumir també heroï-

na fumada. Vivia en una espècie de submón. La gent anava a treballar i jo a continuar la festa”.

“Amb l'heroïna es va començar a veure un empitjorament físic i em vaig quedar sense amics. En les condicions en què estava em costava trobar feina. I per adquirir droga vaig començar a robar roba. Sense voler-ho em vaig convertir en la venedora de droga del meu barri. Això em proporcionava diners i em semblava una vida emocionant. La meua família no en sabia res però la meua germana, que vivia a Catalunya, va donar la veu d'alarma. I un dia el meu pare va venir a casa i es va trobar l'arsenal de drogues. Em va agafar de les mans i em va dir: “Sortirem d'això junts”. Em va caure l'ànima als peus. Però tot això a

una família li va gran i em van ingressar en un centre de desintoxicació a Catalunya. Em vaig recuperar físicament però no vaig fer teràpia ni vaig anar a l'arrel del problema. I, esclar, va ser qüestió de temps tornar a caure en les drogues. Al centre hi vaig estar vuit mesos. Allà vaig conèixer el pare de la meua filla. Vam anar a viure al delta de l'Ebre i als 29 anys em vaig quedar embarassada. Ell va començar a consumir cocaïna i quan vaig donar a llum, vaig començar a consumir amb ell. Aviat la situació es va tornar insostenible i ens vam separar, tot i que ell m'ho va posar molt difícil”.

“I vaig tornar a complicar-me la vida: a sortir i conèixer gent que no em convenia, a consumir i a fer de correu. Al final va explotar tot i em vaig quedar sense

feina, sense pis i sense filla –perquè la vaig haver de deixar amb els avis paternals-. Vaig acabar en la indigència i demanava diners a comerços i gasolineres on em coneixien. Un dia dues noies em van reconèixer i em van ajudar. Es van moure amb assistents socials i vaig acabar a Llar de Pau, a Barcelona, on em van donar refugi i em van posar en contacte amb Projecte Home. Allà vaig començar a recuperar-me. Ells ho han estat tot per a mi. Són la meua família, l'únic que m'ha salvat. A teràpia vaig aprendre que consumia perquè no sabia afrontar les situacions ni gestionar les emocions. He après a estar bé amb mi i a fer les coses d'una altra manera”.

Una nova vida

“Ara em sento com acabada de sortir de l'ou –el que més em costa és socialitzar-me-, però satisfeta. Ara ja no em complico la vida i evito situacions de risc. Potser és per l'edat o perquè he perdut la meua filla i això m'ha tocat molt. Quan em van donar l'alta vaig fer diferents cursos i m'he format en geriatria. Crec que és una manera de tornar a la societat l'ajuda que he rebut. He trobat feina, visc en un pis compartit i cada dos o tres mesos vaig a Projecte Home per fer seguiment. Crec que això és per a tota la vida. Sóc una persona addicta i és a les meves mans el que hagi de passar. Depèn de com ho gestioni, i és una feina que he de fer cada dia. Tot i així, no he tornat a tenir ganes de consumir”.

“També he après a perdonar-me per les males decisions que vaig prendre i per haver permès no estar amb la meua filla, però espero que amb el temps les coses es posin al seu lloc. I, a més, a mesura que passi el temps també tindrè més per oferir-li”.

Sinceritat “si vaig optar per viure una vida intensa, n'he oblidat la major part”, diu Yolanda Aumente. La culpa, les drogues.

PERE TORDERA

